

Nr 467.

Av herr Andersson i Ryggestad m. fl., om inrättande av ett jaktråd.

Jaktutredningen av år 1936 skisserade som bekant riktlinjerna för den organisation som skulle handhava jaktvårdsarbetet inom landet. Vid 1938 års riksdag fattades beslut om att införa de s. k. jaktvårdsavgifterna. I proposition nr 46 till 1938 års riksdag anfördes emellertid, att den av utredningsmannen föreslagna organisationen skulle man vänta med tills erfarenhet vunnits, om den befintliga organisationen, Svenska jägareförbundet, kom att motsvara de ökade anspråk på sakkunskap och opartiskhet som ledningen av jaktvårdsarbetet krävde, och för den delen skulle man icke fatta något beslut i det stycket.

1949 års jaktutredning fick sedermera uppdrag att bl. a. undersöka, huruvida Svenska jägareförbundet motsvarade de krav som man kunde ställa på dess handhavande av dessa frågor. Utredningsmannens omdöme härom var genomgående för Svenska jägareförbundets vidkommande välvilligt. Vad beträffar organisationen som sådan, synes man emellertid kunna läsa sig till av utredningsmannen förda överläggningar med representanter för Svenska jägareförbundet, att han icke var nöjd med organisationen, men att förbundet beredvilligt efter dessa överläggningar förelade ett förslag till organisation, som utredningsmannen fann kunna godtagas och som sedan också framlades i proposition till 1951 års riksdag. Vid 1951 års riksdag bifölls också i stort sett den proposition, som förelagts riksdagen i ärendet, vilket också i sin tur medförde att statsmakterna bereddes större insyn och inflytande över förbundets verksamhet än vad de tidigare haft.

Den erfarenhet man sedan dess fått av Svenska jägareförbundets handhavande av jaktvårdsarbetet inom landet visar, att statens ökade inflytande på detta område varit nyttigt och berättigat.

Emellertid synes man i vissa kretsar inom Svenska jägareförbundet betrakta den auktorisation, som förbundet erhöll i och med 1951 års beslut, såsom icke önskvärd och utgörande en belastning på förbundets frihet. I ett sådant läge torde det vara berättigat att göra den frågeställningen, om statsmakterna icke borde vidtaga sådana åtgärder, att Jägarförbundet befriades från ansvaret att handhava jaktvårdsarbetet och låta ifrågasvarande förbund bli en organisation som får den frihet man på många håll synes önska. För att realisera denna tanke behövs emellertid ett annat organ, som får handhava frågor angående jaktvårdsmedlens användning.

I Danmark, där man också har jaktvårdsavgifter som i vårt land, finnes ett jaktråd som handlägger dessa angelägenheter. Vi ifrågasätter därför, om det icke vore önskvärt att få en utredning till stånd, huruvida inte ett liknande organ även borde skapas för vårt land. En sådan utredning anser vi så mycket mer berättigad som detta spörsmål icke i något avseende synes ha varit föremål för utredning.

Med åberopande av vad vi sålunda anfört får vi hemställa,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville uppdraga åt 1949 års jaktutredning, eller det organ som Kungl. Maj:t kan finna lämpligt, att företaga utredning i här anfört avseende.

Stockholm den 27 januari 1954.

Arvid Andersson.

Hans Levin.

Carl E. Johansson,
Torp.
